

“मीठे बच्चे— देह सहित सबैको यादलाई बिर्सैर, बाबा जो हुनु हुन्छ जस्तो हुनु हुन्छ उहाँलाई यथार्थ रूपमा चिनेर स्वयंलाई बिन्दु सम्झेर बिन्दु रूपमा बाबालाई याद गर।”

प्रश्नः— कुनचाहिँ ज्ञान यस समय बाबाबाट नै तिमीलाई मिल्छ, अरू कसैले दिन सक्दैन?

उत्तरः— तिमी स्त्री-पुरुष साथमा रहेर गृहस्थ व्यवहारको सम्हाल गरेर पवित्र रहनु— यो ज्ञान अहिले यही समय बाबाले तिमीलाई दिनु हुन्छ, अरू कसैले यो ज्ञान दिन सक्दैन। तिमीले दान त ५ विकारहरूको गर्नु छ तर मुख्य हो काम, जसमाथि सम्पूर्ण विजय प्राप्त गर्नु छ। सर्वशक्तिमान बाबाको याद र श्रीमतमा चल्नाले नै यो तागत मिल्छ।

गीतः— दुःखियों पर रहम करो...

ओम् शान्ति। उहाँ बाबा नै बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। को हुनु हुन्छ उहाँ बाबा? यो बच्चाहरू जान्दछन्, जसको सम्मुख बाबा बस्नु भएको छ। अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिको योग बेहदको बाबा तर्फ छ। बुद्धिको योग अहिले हदको बुवाबाट तोड्नु छ। सारा दुनियाँका जति पनि मित्र सम्बन्धी, यो देहलाई अनि दुनियाँ सबैलाई भुल्नु छ। यो बाबाको डायरेक्शन मिल्छ। बाबा बच्चाहरूलाई कहिल्यै भुल्नुहुन्न। बाबा त भन्नुहुन्छ— भक्तिमार्गमा पनि तिमी भक्तहरूलाई मैले सम्हाल गर्दै आएँ। तर ड्रामा अनुसार तिमी बच्चाहरूले भुल्नु नै छ। भुलाउँछ मायाले। हामी आत्मा हौं— यो पनि रावणले भुलाइदिन्छ। देह-अभिमानि बनाइदिन्छ। यो तिमी बच्चाहरूको पार्ट हो। यस्तो होइन, तिमी त्यहाँ केवल बाबालाई मात्र भुल्छौ, उहाँ जो हुनु हुन्छ जस्तो हुनु हुन्छ— बाबाको याद र सुख दिने ज्ञान पनि भुल्छौ।

अहिले तिमीलाई थाहा छ— बाबा कल्प-कल्प आउनु हुन्छ। बाबा कस्तो हुनु हुन्छ— यो पनि बुद्धिमा धारण गर्नुछ। मनुष्यहरूले त शिवलिङ्गको ठूलो चित्र बनाइदिएका छन्। अरू सबैको चित्र त ठीक छ। जस्तै— ब्रह्मा, विष्णु र शंकरको चित्र पनि ठीक छ, मन्दिरहरूमा पुजिन्छ। तर परमपिता परमात्माको नाम, रूप, देश, काल जुन छ, त्यो भुल्छन्। चित्र पनि भुल्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ— आत्मा बिन्दु रूप छ। तारा समान बिन्दु छ। भृकुटीको बीचमा रहन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी आत्मा हौं। शरीरको भृकुटीको बीचमा म आत्माको रहने स्थान छ। यो त सबैले मान्नेछन्। धेरै सूक्ष्म बिन्दु जस्तो छ। यो पनि जान्दछौ— परमपिता परमात्मा पनि यस्तै बिन्दु रूप नै हुनु पर्छ। स्वयं आएर सम्झाउनु हुन्छ— म पनि बिन्दु हुँ, तर मनुष्यहरूले ठूलो रूप ज्योतिर्लिङ्गम् बनाइदिएका छन्। जसरी बुद्धको पनि ठूलो अग्लो रूप बनाउँछन्। पाण्डवहरूको शरीर पनि भक्तिमार्गमा धेरै अग्लो बनाउँछन्। भक्तिमार्गमा ठूला चित्र हुन्छन्। ज्ञानमार्गमा साना चित्र हुन्छन्। परमात्मा भन्नुहुन्छ— म बिन्दु हुँ। कहीं-कहीं धेरै ठूलो लिङ्ग पनि राख्छन्। नत्र बिन्दुको पूजा कसरी हुन सक्छ। पूजा त अवश्य पनि ठूलो चीजको हुन्छ हैन! तिमीलाई अहिले बिन्दु रूप सम्झाइएको छ। यी कुरालाई मनुष्यहरूले त बुझ्न सक्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई पनि पहिले यो समझ थिएन। अहिले जब परिपक्व अवस्था भएको छ तब सम्झिन्छौ, यो त यथार्थ कुरा हो। यदि सुरु देखि नै बाबाले सम्झाउनु भएको भए त हामी बुझ्न सक्दैनथ्यौँ किनकि बिन्दु कुनै चीज त होइन। हामी मान्ने थिएनौँ। परम्परा देखि शिवलिङ्ग भनिन्छ, यो फेरि के

२०७५ भाद्र २१ बिहीबार ६-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
हो? त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- त्यो पनि गलत हो। म जो तिम्नो पिता हुँ, म बिन्दु हुँ। तिम्नो पनि बिन्दु
रूप छ। तर पूजा आदिको लागि ठूलो शिवलिङ्ग बनाउँछन्। आत्माहरूको रूप पनि शालिग्राम
बनाउँछन् तर यस्तो छैन। आत्मा यति ठूलो हुन सक्दैन। आत्मा देख्न पनि धेरै कठिन हुन्छ। यो बुझ्नु पर्ने
धेरै गहन कुरा हो। आत्मा पनि बिन्दु रूप छ। यति सानो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट छ। एक सेकेन्ड
मिल्दैन दोस्रो सेकेन्डसँग। ८४ जन्मको सारा पार्ट एउटा सानो आत्मामा भरिएको छ। यो ठूलो कुदरतको
कुरा हो। सारा पार्ट बिन्दुमा रहन्छ। त्यो नाटकमा पनि पार्ट बजाउनेवालाको बुद्धिमा सारा पार्ट रहन्छ नि,
हैन! त्यो हो सानो पार्ट, यो ८४ जन्मको पार्ट पनि राम्रो सँग बुझ्नु पर्छ र फेरि अरूलाई सम्झाउनको
लागि पनि राम्रो युक्ति चाहिन्छ। यति सानो बिन्दु छ, कति सानो छ, कति शक्तिशाली छ! उहाँलाई
परमपिता परमात्मा भनिन्छ। तिमी आत्माहरू उहाँ सँग योग लगाउनाले मास्टर सर्वशक्तिमान बन्छौ।
मायामाथि जित पाएर अटल, अखण्ड, सुख-शान्तिमय राज्य गछौ। कति बुझ्नु पर्ने कुरा छ।

यो हो पढाइ। छ पनि धेरै सजिलो। यो बाबाले नै सम्झाउन सक्नुहुन्छ, कुनै मनुष्यले सम्झाउन सक्दैन।
हुन त यति सानो चीज हो तर नाम कति ठूलो राख्छन्- ज्ञानको सागर। तिमीले भन्दछौ- मनुष्य सृष्टिको
बीजरूप, चैतन्य हुनु हुन्छ, सत् हुनु हुन्छ, अविनाशी हुनु हुन्छ भन्दै आइरहेका छन् तर कसैको बुद्धिमा
आउँदैन- उहाँ के वस्तु हुनु हुन्छ? गुण त धेरै अथाह गाउँछन्। अहिले तिमी बच्चाहरू बाबाको सम्मुख
बसेका छौ। जानेका छौ। आत्माहरू त सम्मुख नै छन्। सबै आत्माहरू भाइ-भाइ नै हुन्। कति सानो-
सानो बिन्दु छन्, विचार गर। मूलवतनको हामी जुन चित्र बनाउँछौ त्यसमा बिन्दु रूप नै देखाइन्छ। जसरी
ताराहरू आकाश तत्त्वमा माथि रहन्छन्, त्यसरी नै महतत्त्वमा पनि हामी तारा जस्तै आफ्नो-आफ्नो
सेक्शनमा रहनेछौ। वृक्ष सानो-सानो ताराहरूको बनेको छ। त्यहाँबाट फेरि आत्मा आउँछ, शरीर धारण
गर्छ- पार्ट बजाउनको लागि। कसरी नम्बरवार आत्माहरू आउँछन्- यी सारा कुरामा बुद्धि चल्नु पर्छ।
हरेक धर्मको सेक्शन अलग्गै हुनु पर्छ। बाबा दृष्टान्त दिएर सम्झाउनु हुन्छ। वरको रुखको उदाहरण दिएर
पनि सम्झाउनु हुन्छ। हिन्दी धेरै ठाउँमा चल्छ, त्यसैले बच्चाहरूले हिन्दी भाषामा सम्झाउनु पर्छ।
परमपिता परमात्मा पनि हिन्दी भाषामा नै सम्झाउनु हुन्छ। आजकल जहाँ सुकै यसको प्रचार
गरिरहन्छन्। एक भाषा हुन त मुश्किल छ। कतिले सम्झन्छन् परमपिता परमात्मा त सबै भाषाहरू
जान्नुहुन्छ होला। तर यस्तो त हुन सक्दैन। अथाह, अनेकानेक भाषाहरू छन्। त्यो त सिक्नु पर्छ।
परमपिता परमात्मालाई त केही सिक्नु छैन। उहाँले कल्प पहिले जुन भाषामा सम्झाउनु भएको थियो,
त्यही भाषामा नै सम्झाउनु हुन्छ। अरू भाषाहरू त हरेकले पढ्नु पर्ने हुन्छ। के बाबालाई पढ्नु पर्ने हुन्छ
र? तिमी देखिरहेका छौ सुरु देखि हिन्दी चलेको छ। सबैले हिन्दी सिक्दै जान्छन्। भारतमा हिन्दीको
प्रचार छ। बाबा पनि हिन्दीमा सम्झाउनु हुन्छ फेरि हरेकले आफ्नो भाषामा अनुवाद गरेर अरूलाई
सम्झाउनु पर्छ। बाबा र बाबाको रचनाको परिचय सबैलाई सम्झाउनु छ। सबैको सद्गति दाता उहाँ एक
बाबा हुनु हुन्छ। यो सबैले जान्नेछन्- बाबा आउनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म भारतमा नै आउँछु।
भारत मेरो जन्म स्थान हो। शिवको मन्दिर, देवी-देवताहरूको मन्दिर पनि यहाँ छ। देवी-देवताहरूको
राज्य पनि भारतवर्षमा हुन्छ। बाबा पनि भारतमा आउनु हुन्छ। देवी-देवता धर्मको स्थापना पनि यहाँको

२०७५ भाद्र २१ बिहीबार ६-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 नै हो। त्यसैले मन्दिर पनि अवश्य यहीं हुनु पर्छ। अरूको यति मन्दिर हुँदैन। यहाँ त धेरै मन्दिर छन्। घर-
 घरमा लक्ष्मी-नारायणको चित्र, राधा-कृष्णको चित्र, राम-सीताको चित्र राख्छन् किनकि भारतवर्षमा नै
 आएर गएका हुन्। तर उनीहरूले कसरी राज्य लिए? त्यो भुलेका छन्। चैतन्यमा राज्य गरेर गएका हुन्।
 लक्ष्मी-नारायण वैकुण्ठको महाराजा-महारानी हुन्। उनीहरूले राज्य गरेको कति समय भयो? यो पनि
 जान्दछन्। मुखले भन्छन् पनि— क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला देवी-देवताहरूको राज्य थियो। त्यसो
 भए क्राइस्ट आएको २ हजार वर्ष भयो नि हैन! त्यसैले जसले यस्तो भन्छन् उनीहरूलाई त्यही कुरामा
 सम्झाउनु पर्छ। भन्दछन्— क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला देवी-देवताहरूको राज्य थियो अर्थात् स्वर्ग
 थियो। यस्तो होइन क्राइस्ट पनि त्यस स्वर्गमा थिए। सोध्नेछन् क्रिश्चियनहरू त्यत्तिखेर कहाँ थिए?
 मतलब उनीहरूको आत्माहरू कहाँ थिए? इस्लामी, बुद्धिस्ट, क्रिश्चियन आदिका आत्माहरू सबै कहाँ
 थिए? यो सम्झाउन त धेरै सहज छ। उनीहरू सबै निर्वाणधाम वा निराकारी दुनियाँमा थिए। निराकारी
 दुनियाँ पनि छ, दुनियाँमा त अवश्य धेरै रहन्छन्। सबै आत्माहरूको निवास स्थान महत्त्वरूपी
 निराकारी दुनियाँमा छ। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— यस समय सबै देवी-देवताहरूको आत्माहरू
 हाजिर छन्, तब बाबा आउनु भएको छ, फेरि देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। सम्झ, कुनै धर्म
 आउँछ पहिला त धेरै सानो हुन्छ। सानो-सानो शाखाहरू निस्किएर जब पूरा हुन्छ तब यो तिम्नो
 फाउन्डेशन पनि पूरा हुन्छ।

बीज र वृक्षको रहस्य सम्झाउन त धेरै सजिलो छ। मनुष्य सृष्टिको वृक्ष धेरै धर्महरूको छ। बुझ्दछन् पनि
 फलानो धर्म थियो गएको समयमा फलानो धर्म थिएन। अहिले साना-साना धर्म निस्किएका छन्। पहिला
 त थिएनन्। साना-साना शाखाहरू त अहिले निस्किएका हुन्। यो तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, अरू
 कसैले पनि जान्दैनन्। आत्मा र परमात्माको बिन्दु रूप जान्दैनन्। अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई
 आएर सम्झाउनु भएको छ। तिमीले भन्दछौ— बाबा हामी हजुरको बच्चा हौं। कल्प पहिला पनि हजुर
 सँग मिलेका थियौं। हजुरको बच्चा बनेका थियौं। बच्चा बन्छन्, बाबाको वर्सा लिन। बाबा भन्नुहुन्छ—
 तिमी मेरो हौ मतलब एडप्ट गरेको हुँ, मुख वंशावली बन्यौ। तिमी सबै एडप्टेड हौ। बाबा पनि ब्रह्मा
 मुखद्वारा भन्नुहुन्छ— तिमी आत्माहरू मेरो हौ। तिमी आत्माहरू पनि भन्छौ बाबा हजुरले ब्रह्मा तनमा
 आएर जुन आफ्नो परिचय दिनु भएको छ, हामी हजुरका हौं। बाबा भन्ने बित्तिकै वर्साको सुगन्ध आउनु
 पर्छ। बच्चाहरूले नै भन्न सक्छन्। यो हो प्रवृत्तिमार्ग। संन्यासीहरूको शिष्य बन्छन्, उनीहरू बाबा-
 बच्चा बन्दैनन्। वर्सा बाबाबाट मिल्छ। उनीहरूले त भन्नेछन् हामीले गुरु बनाएका छौ। गुरुबाट त
 जायदादको वर्सा मिल्दैन। उनीहरू त जायदादलाई छोडेर जंगलमा जान्छन्। उनीहरूले जायदाद
 (सम्पत्ति) दिन सक्दैनन्। उनीहरू हुन् नै निवृत्तिमार्ग वाला। बाबाले त जायदाद दिनु हुन्छ, उनीहरूबाट त
 केही पनि मिल्दैन। जंगलमा गयो भने त संन्यासी कहलाउने छौ। तिमी पनि संन्यासी कहलाइन्छौ।
 उनीहरू हुन् हठयोगी संन्यासी। तिमी राजयोगी संन्यासी हौ। संन्यासी अर्थात् ५ विकारहरूको त्याग
 गर्नेवाला। त्यो त तिमीले त्याग गछौ र फेरि पवित्र दुनियाँमा जान्छौ। उनले त्याग गर्छन् तर पवित्र
 दुनियाँमा जाँदैनन्, पतित दुनियाँमा नै रहन्छन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- आत्मा कति सानो छ! यति सानो वस्तुमा कति तागत छ, अविनाशी पनि छ। उहाँ बाबा यस शरीरद्वारा सम्झाउनु हुन्छ। तिम्रो आत्माले बुझेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आत्मा आउँछु नै तब जब कलियुगको अन्त्य हुन्छ। तमोप्रधान पतित हुन्छन्। मलाई याद पनि तब गर्नेछन् जब संगम हुन्छ तब नै म आउँछु, तब नै विनाशको चिह्न पनि देख्नमा आउँछ। त्यो त प्राकटिलमा देखिरहेका छौ। अहिले तिम्रीलाई समझ मिल्छ, त्यो फेरि अरूलाई दिनुछ। अब अवश्य कलियुगको अन्त्य छ। यादव, कौरव, पाण्डव पनि छन्। महाभारत लडाईं पनि छ। हो, त्यस समयमा राजयोग पनि सिक्थे। पाण्डवहरूले विजय पाए, यादव-कौरव विनाश भए। स्वर्गमा त एकै धर्म हुन्छ। अनेक धर्म समाप्त हुन्छ। यो बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरू जान्दछन्- बाबाको यस राजयोगको शिक्षाबाट हामी त्यही देवी-देवता पद प्राप्त गर्नेछौं। तिम्री पुरुषार्थ गर्छौं हामी त नरबाट नारायण नै बन्छौं। बाबाको वारिस अवश्य बन्छौ, तखतनशीन बन्छौ। फेरि जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यस्तै पद पाउँछ। पुरुषार्थी छिप्न सक्दैन, ऊ बडो मस्त हुन्छ। पहिला-पहिला प्रतिज्ञा गर्छन्। बाबाको जन्मपछि हुन्छ रक्षाबन्धन। बाबालाई जान्दछौ भने पहिला प्रतिज्ञा गर्नुछ। बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो। दान त पाँचै विकारको गर्नुछ तर पहिलो-पहिलो मुख्य काम हो, यस सँग धेरै खबरदार रहनु छ। स्त्री साथमा भएर पनि गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र रहनु मेहनतको काम हो। सर्वशक्तिमान बाबालाई याद गर्नाले र उहाँको श्रीमतमा चल्नाले तागत मिल्छ। बाबाको आदेश छ- साथमा रहेर पनि, एकैसाथ रहेर पनि पवित्र रहनु छ। पहिला त स्त्री पुरुष सँगै रहनाले आगो लाग्थ्यो। बाबा भन्नुहुन्छ- सँगसँगै बस तर आगो नलागोस्। अच्छा।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) दिल देखि बाबाको याद गरेर जायदादको खुशीमा रहनु छ। पूरा पवित्र अवश्य बन्नु छ।
- २) विचार गर्नु छ- “आत्मा कति सानो छ र त्यसमा कति अविनाशी पार्ट भरिएको छ”। बिन्दु बनेर बिन्दु बाबाको यादमा रहनु छ।

वरदान:- बिन्दुको मात्राको महत्त्व बुझेर बितेकोलाई बिन्दु लगाउने सहयोगी भव

सबै भन्दा सरल मात्रा बिन्दु हो। बापदादा केवल बिन्दुको हिसाब बताउनु हुन्छ। स्वयं पनि बिन्दु रूप बन, याद पनि बिन्दुको गर र ड्रामाको हरेक दृश्यलाई जानेर बिन्दुको मात्रा लगाइदेऊ। यस बिन्दुको मात्राको महत्त्वलाई बुझेर बितेकोलाई बिन्दु लगाइदेऊ, बिन्दु बन तब सहजयोगी बन्छौ। अब त त्यसै पनि बिन्दु बनेर घर जानु छ। घरमा सबै बिन्दु रूपमा रहन्छन् जहाँ संकल्प, कर्म, संस्कार सबै मर्ज हुन्छन्।

स्लोगन:- कर्मयोगी बनेर कर्म गर्दागर्दै पनि उपराम स्थितिमा रहनु अर्थात् उड्ता पंछी बन्नु हो।